

TROMMELVLIES 99:

Rookgordijnen

Vorige week heb ik eindelijk het essay *Smoke, Lies And The Nanny State* van Joe Jackson helemaal gelezen. Ik had het begin dit jaar al van internet geplukt (het is een pdf'je), maar artikelen en stukken tekst lezen van een beeldscherm: ik heb er over het algemeen het geduld niet voor. Een korte recensie ja, of een column (want ik neem aan dat jullie toch zeker wel begrijpen dat ik hier niet de boterham uit mijn eigen mond ga zitten stoten), dat kan mijn geduld nog wel aan. Maar teksten van meerdere pagina's? Of zelfs complete boeken? Dat red ik niet. Dan kies ik ouderwets toch voor de op papier gedrukte versie. Bovendien ben ik een enorm halsstarrige terugbladeraar. 'Hoe zei de hoofdpersoon dat daar en daar ook al weer?' 'Door welke gebeurtenis zijn die twee vrouwen op dat eiland terechtgekomen?' Vooral met stripboeken had ik dat vroeger heel erg: 'Hé, de tekenaar tekende de handlanger van de foute bankdirecteur de eerste tien bladzijden met een heel andere snor.' Ja, ik word nog steeds heel erg moe van mijzelf.

Joe Jackson is boos. Althans: dat schrijft hij in zijn digitale document. Twintig pagina's welgemeende weerstand. (Voor alle duidelijkheid: ik heb het hier inderdaad over de Joe van *Look Sharp!*, *Night And Day* en al die andere gevarieerde, puntdriftige pareltjes die hij in de loop der jaren heeft afgeleverd op muzikaal gebied.) En dat vertelt hij meeslepend. Want schrijven, dat kan de man. Zo heeft hij onder meer de aanloopjaren van zichzelf als muzikant annex ultieme angry young man eerder al beschreven in zijn boek *A Cure For Gravity*, in 1999 om precies te zijn. Heerlijk boek. Herkenbaar, soepel van toon en geschreven met zijn van de scheermesscherpe songteksten zo herkenbare pen.

Ik rook zelf niet, alleen de incidentele sigaar (een dagelijks dunnetje of eens per twee dagen een heel dikke). Maar ik voel mij wel heel erg solidair met de maatschappelijke paria die de hedendaagse bewuste roker inmiddels is geworden. Wat een achterlijk staaltje staatsbetutteling!

Jacksons stuk gaat over onderzoeken, rapporten, nicotinefabeltjes, leugenachtige lobby's, het zaaien van angst, (gebrekkige) bewijzen en het opportunistisch handelen van overheden. Zo onthult hij dat de gevaren van passief (mee)roken (secondhand smoke, oftewel ETS: environmental tobacco smoke), waar het rookverbod in de Nederlandse horeca eigenlijk volledig op gebaseerd is, door overheid en "deskundigen" wordt opgeblazen en amper tot niet bewezen is. Het is een uitvoerig verhaal waar je echt iets van opsteekt (mens wat flauw – sorry, ik zal mezelf toch strenger moeten gaan filteren). Heeft het nut om het hier volledig te gaan citeren en herkauwen? Denk het niet. Haal maar liever je eigen exemplaar op: www.joejackson.com/smoking.php.

Maar of de woorden van Joe ooit zullen bewerkstelligen dat wij ons rokertje niet meer hoeven te paffen in de open lucht? De tabakaanbidder terug in het café? Daar heb ik sterk mijn twijfels over.

Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: uitblazend *Smokers reflect* van dEUS (maar *Cancer* van Joe Jackson mag ook).